

מיכתבים

כך, למשל, הופיע כאחת הסדרות האחרונות, בפיתוחו של בית, שלט שאמר וו פרלרס אנד נו סול'טיפורס (משהו מסוג "הכניסה לרוכלים ומ" בקשים" למכור-מרכולתם אסורה?), אבל מכיוון שהמילה סול'טיפורס משמשת כאנגלית גם ל"פרקליטים, אמרה כתובית-התרגום: "הכניסה ל-רוכלים ולעורכי-דין אסורה!"

או, בסדרה אחרת, הופיע סוכן האף-בי-אי ו הודיע שהוא בעיקבות ארם המבוקש על אינפור סטייש פאלוני (עבירה בעלת חומרה מספקת המצ" דיקה הסגרה בין המדינות השונות של ארצות-הב" רית). מה אמרה הכתובית? "עבירה בתוך המדינה" וכו' וכו'.

והיה השולחן לעמוד

על נוהגי-הכתיבה של ש"י עגנון ("אנשים", העולם הזה 25.1.89).

זה מוגזם מאוד להגדיר את הסיפור של אמנה עגנון על נוהגי-הכתיבה של אביה כגילוי "עוב" דות לא ידועות".
העובדה היא שאת העובדות הידועות ביותר על חיי היצירה של ש"י (והיה העקוב למישור) עגנון, היא זאת שהוא נהג לכתוב בעמידה, אבל לא כפי שהעולם הזה מדרווח, "כשהוא רכון בע" מידה על שולחן-כתיבה", אלא כשהוא עומד וקוף ליד עמוד-כתיבה (מין מיבנה דמוי כוננית צרה, אותו כינה עגנון בשמו הלועזי — ובאיותו המיוחד של עגנון — שטאנד).
יוסי מרי, חדרה

הזהות הנכונה

על זיהוי אורחיו לשולחן של נתן אל-

אח מתי מגד

אח אהרון מגד

ברחוק וניירוק מתלאביב

תרמן ואחרים («צילה נתן - בחייהם ובמותם», העולם הזה 1.2.89).

במבט שני (ושלישי) בתצלום שאותו פירסמתי בדף חדש האחרון, "שולחן אלתרמן", התעורר ספק בליבי אם הצעירה היושבת לצידו של אלתרמן היא אכן צילה בנדר. אמנם יש רימיון, אבל עכשיו נדמה לי שזוהי המשוררת ניצה בת-שאול, שנעלמה בשנים האחרונות מן הנוף הציבורי. אם אמנם כך הוא, הייתי מודה לה אילו התקשי רה עימי כדי להעמיד דברים על ריגוקם. ובאותה הזדמנות: התצלום שהתלווה להערות הסמן הימני (העולם הזה 18.1.89). בקשר למאמרו של אהרון מגד בהארץ, הוא בוודאי לא של אהרון מגד, כי אם של אחיו, ידידי מתי מגד, היושב כיום בניוירוק ואשר השקפותיו בנושא הנרון רחוקות מאלה של אחיו כרחוק ניירוק מתלאביב.

נתן זך, חיפה

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.
בשעת הצורך ניתן גם לפנות בט"ל לפון — 03) 232262 (03), בפקסימיליה — 03) 245242 (972-3, מנ"י 2009, ובטלסקס — AMYM IL 341667.

(המשך מעמוד 3)
כותב שכולם שכבו שם על הריצפה, כמו אפגאניסתאנים אחרי התקפת גאיתררל" — דבר שלא היה מעולם.
אבל מה שנכון, נכון ואפגאניסתאן, ככל זאת, יותר רחוקה מאיתנו מאשר איראן.

יהודה הלפרין, קריית-אונן

צניעות בודהיסטית

על מכת החוזרים בתשובה.

יש לנו, כיהודים, כמה יתרונות, בכל זאת. הרי, למשל, העלה מישהו על רענו את היתרון של הצורך בקיום תרי"ג (613) מיצוות? זאת היא, ללא ספק, הסיבה שמיספר החוזרים בתשובה מגיע רק לאלפים ולא יותר. זה לא כל כך פשוט לקיים 613 (שם מאות ושלוש עשרה) מיצוות.

תארו לעצמכם מה היה קורה אילו הרת היהויה היתה מסתפקת כמו רת אחרת, הבודהיסטית, למשל, בקיום 237 מיצוות בלבד. איו נהירה היתה מתקיימת לישיבות של הת"כים מדגל התורה, מחזירי-התשובה הידועים, הרב אברהם רביץ והרב משה גפני.

שי ליפקין, תל-אביב

נימה צורמת

על סיפור האחרון של אדם ברוך («עניי זיהרה זקנה ורעה!», העולם הזה 18.1.89).

אינני רוצה להמעט, חס וחלילה, מערכו האמינותי של יחיאל שמי, שכבודו במקומו מונח, או בחשיבותו של סיפור חייו, אך איכשהו יש בהערי-

לפניה סתה העולם הזה

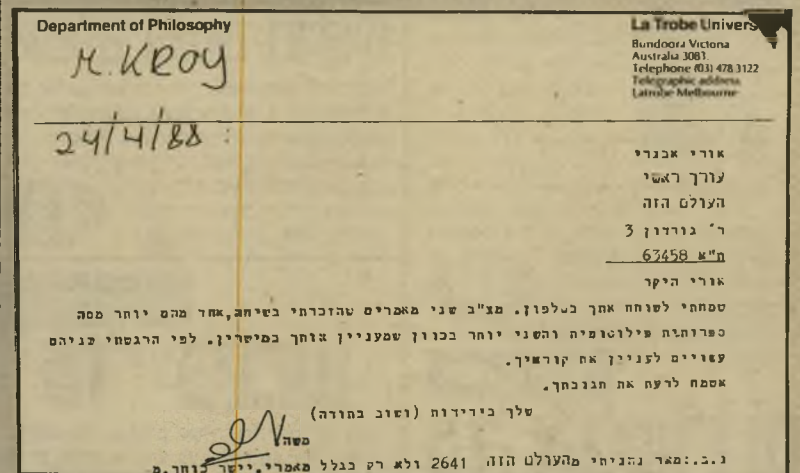

קריאה י"ן?

אילו היו קנות אותו בעצמן — כולן יכולות להרשות זאת לעצמן — זה היה בוודאי מועיל לשבועות".

לפי השבון זה, מגיע העותק היחיד הזה לירי כ"א איש ואשה, קשישים וצעירים. כולם חשופים בצורה זו או אחרת לדיעות הבאות לידי ביטוי בגליון, וגם למודעות המתפרסמת בו. אילו היה חוג זה רוכש לפחות שלושה עותקים, היה העולם הזה יכול להרשות לעצמו להרחיב בהרבה את

חיפשי בניירותי את מיכתבו של משה קרוי ז"ל, שגופתו נמצאה השבוע (ראה עמודים 38-39). שבועיים אחרי שהתאבד. כימי שהותו באוסטרליה, שלה למערכת מדי פעם מאמרים, שאת חלקם פירסמנו. הנה אחד מן המיכתבים:

שרותיו ולספק לקראיו מידע בשטחים רבים נוספים.
בינתיים, תודה לקוראה גילה. עוד אחזור להצעותיה במרדד זה.

מוזמן למיצעד

בעיקבות פנויותי במרדד זה בשבועיים האחרונים פנו אלי כמה אנשים והציעו את שרותם למערכת.

אני תווד על פנייה זו, והייתי רוצה להוסיף אליה.
בין שאר ההכנות שלנו להיערכות השבועון לקראת שנת ה'90, יש ברצוננו לשים רגש הרבה יותר חזק על השטחים השונים של התרבות: מחזות וספרים, תערוכות וקונצרטים, ממוסיקה קלאסית ועד פופ. ברצוננו להקדיש מקום רב יותר ליצורים מכל הסוגים — החל ביצורי הקולנוע הישראלי וכלה בזמרים.
בכל השטחים האלה יש צעירים וצעירות "משוגעים לרבר", מיקצוענים וחובבנים. כל מי שרוצה לתת לנו יד בניכוש מרורים חדשניים ותוססים מחמן להתקשר איתנו.

כדי לקצר את הדרך, הייתי מציע לכל צעיר כזה לשלוח לי מיכתב, ובו תיאור קצר של עצמו ומיקצועו, אופי התעניינותו בשטח שהוא מבקש לסקר, וכן כמה רשימות קצרות על המתרחש באותו שטח. למשל: סקירות קצרות של הצגות, תערוכות, ספרים או קונצרטים. נא לא לשכוח להוסיף את מיספר-הטלפון.

אחרי שנקרא את החומר, נתקשר עם השולח. אני גם מחדש את פנייתי לסטודנטים ולסי טודנטיות, המוכנים לתת לנו יד לסיקור המתרחש במוסדות ההשכלה הגבוהה מכל הסוגים — החל בסניזין וכלה במכון-יצמן. החל מהאוניברסיטה העברית וכלה במידרשת שנוקר גם להם הייתי מציע להמציא חומר כנ"ל. מי שיש ברצוננו להצטרף אלינו בקטע הבא של המיצעד — מוזמן.

מ.מ. אביאן

גילגול של גיליון

כמה עשורת קוראים כבר נענו לבקשתי לשלוח לי הערות ודיכרייביקות, אשר ישמשו לנו כמזון למחשבה כאשר אנחנו כאים לתכנן שינויים ושיפורים במתכונת העולם הזה. אני מודה לכם, וחוזר על בקשתי.

אחת הקוראות ששלחה לי מיכתב כזה היא גילה בליכפלד מרמת-גן. מיכתבה גרוש בהערות ובהצעות, כולן מעניינות וראויות למחשבה. היא הגרילה לעשות ופירטה גם מה קורה לעותק העולם הזה. שהיא קונה בקוסק.
אחת של העולם הזה עובר יחיים רבות, דבר היוצר פער גדול בין מיספר-הקונים למיספר-הקוראים. אך זוהי הפעם הראשונה שקורא התנדב לפרט מה קורה לעותק שלו.

וכך מתארת הקוראה בליכפלד את גילגולי העותק:

"אני קוראת העולם הזה ברציפות הרבה שנים — יותר מ-10 שנים — וזהו העיתון היחיד שאני משלמת עבורו משכר-עבודתי (שאינו מן הגבוהים).

הסבב של העותק שאני קוראת: ביום ו', ה' אני קוראת. ביום ו' מעבירה להורי, ומקבלת בתמורה ידעווח אחרונות של יום ו'. כשאני מחזירה אותו כמוצא-שבת — מקבלת מעורב של יום ו', שהם קונים.
אצל הורי העיתון שווה שבוע, ועוכר לשכנה, שבתמורה מעבירה לאשה. מהשכנה לאחותה התאומה — וכעבור שבועיים נוספים חוזר להורי.

אצל הורי נאספים גליונות העולם הזה ונאספים ומעבירים מדי כמה שבועות לבת-דודה. הפעם מדובר במיטפחה עם שלושה ילדים, ההיינו חמישה קוראים. ממיטפתה — למיטפת אחו תה, במרחק 120 ק"מ מרמת-גן.
השכנה של הורי, אחותה התאומה ושתי בנות-ידורתי מקבלות את השבועון די באיחור.